

SOCIETAT ▶ MANRESA

PATRIMONI ▶ No és que la Seu sigui precisament una desconeguda per als manresans, tenint en compte que és el monument més important de la ciutat. Amb tot, la visita que s'hi va organitzar ahir hi va atraure 450 persones, que van fer un recorregut que va suposar no entrar a la nau

Conèixer la Seu... sense entrar al temple

▶ 450 persones van fer un recorregut inèdit per alguns espais de la basílica poc visitats que va començar a sota l'atri

GEMMA CAMPS MANRESA

■ No es pot dir que la Seu sigui desconeguda. És el monument més emblemàtic de la ciutat i un dels més visitats. Ahir, però, si no és que s'era un expert en el temple o un lector fidel d'aquest diari -modèstia a part-, moltes de les 450 persones que s'hi van acostar en el marc de les «Visites a la Manresa Desconeguda» de la festa major segur que van descobrir una Seu inèdita, potser desconeguda. Va ser una visita al temple... sense entrar-hi. Després del recorregut qui va voler ho va poder fer.

Només per començar, l'inici de la visita ja va ser totalment original. Es va citar els assistents sota l'atri, a la façana que dona a la plaça de la Reforma, on una porta que no s'utilitza mai situada a mà esquerra de l'escalinata els va conduir a la part més soterrada de la basílica. Abans, en una petita sala se'ls va fer una introducció general sobre el temple a partir d'uns plafons explicatius.

Mil anys el 2020

Repartits en grups de 25 persones -se'n van omplir 18 entre les 5 i les 8 del vespre-, set guies del Centre d'Estudis del Bages, de l'Associació dels Amics de la Seu i de l'Oficina de Turisme de Manresa es van encarregar de fer la ruta. Entre el públic, gent de totes les edats, preguntes per part d'alguns i, en general, molt interès per la joia del patrimoni manresà, que, tal com els va explicar Maria Pilar Pla, presidenta dels Amics de la Seu, farà mil anys el 2020 i no fa pas gaires anys va perillar d'ensorrar-se. Hi ha qui no va perdre l'ocasió de fer fotos amb el mòbil. Avui en dia, a banda dels professionals, ningú no va amb càmera.

De l'espai on hi ha restes del temple romànic, la necròpoli medieval i la fonamentació de la capella del claustre -malauradament, del passat de la Seu abans que es convertís en un temple gòtic n'hi ha pocs vestigis- es va arribar amb unes escales a on hi ha les restes del claustre o galeria porxada de la primitiva canònica, del segle XI. El fet que la Seu sigui una canònica perquè té un capítol de canonges va suscitar curiositat

per saber quants n'hi ha. La resposta de la guia, Maria Pilar Pla, va ser que cada vegada menys. També hi ha qui va voler saber per què el temple no és catedral. Una pregunta no tan vella com el monument, però gairebé.

Pujant per un nou tram d'escales, els visitants van accedir a la capella de Sant Agustí, sala capitular o sagristia major, on van admirar els brodats de les casulles que hi ha exposades i, sobretot, les arquetes dels Cossos Sants, fetes de plata i que l'expert que en va fer la darrera restauració va definir com una joia. Un dels visitants no va perdre l'ocasió per fotografiar el gravat de sant Fruitós «per a un tiet meu que es diu Fruitós».

La sortida al claustre de la Seu va incloure una parada per veure la restauració feta recentment a la capella dels favets, per recordar l'incendi del claustre per culpa dels ciris encesos per Santa Llúcia i per recordar les agressions que ha tingut la basílica al llarg de la història. Pla va explicar que, durant la guerra civil, Manresa «va ser l'única ciutat de l'Estat on les esglésies es van enderrocar pedra per pedra per persones pagades per l'Ajuntament», i que la Seu es va poder salvar pels pèls, o pel campanar, que és per on la van començar a enderrocar abans d'aconseguir el document amb què es va poder aturar la desfeta.

El palau del rei

Passant per un passadís interior es va arribar a la sala gòtica. Aquí, la guia va explicar que quan se'n va fer la restauració hi havia l'esperança que la recerca arqueològica que va incloure permetés trobar restes del palau del rei situat al Puigcardener abans de la Seu, però no es va trobar res. Va comentar que l'arquitecte director de les obres de restauració del temple fins fa quatre dies i autor del pla director -Francesc Xavier Asarta- estava convençut que sota cases que hi ha al carrer de Vallfollós n'hi ha d'haver.

L'última parada va suposar sortir per una porta a l'exterior de les dependències de la basílica per entrar per una altra porta a l'arxiu del temple, on l'arxiver responsable, Abel Rubió, va mostrar una tria d'alguns dels documents que s'hi guarden: un testament del 1805, un de les persones enterrades a la Seu el segle XVIII... Va esmentar els conflictes bèl·lics com els grans cupables que no hi hagi tot el que hi podria haver. Amb algun dels visitants acostant el nas als documents exposats o demanant la diferència entre el pergamí i el paper s'acabava la visita. Avui hi ha l'última, a les Marcetes.

FOTOGRAFIES DE: OSCAR BAYONA

El porxo de la vella canònica de Santa Maria és el conjunt monumental més antic conservat a Manresa

Admirant les arquetes dels Cossos Sants, a la capella de Sant Agustí, sala capitular o sagristia major

L'arxiu de la Seu va cloure el recorregut. Els visitants van veure de ben a prop documents de fa segles